

KLUB RECEPTÁŘE

RADY • NÁVODY • INSPIRACE • RADY • NÁVODY • INSPIRACE • RADY • NÁVODY

Hrdinové svých možností

Přijet na návštěvu před měsícem, byla bych možná jediným hostem, který by obyvatelům domku v Hoření Vinici 57 zpestřil nedělní odpoledne. Díky kauze 212 týraných psů z množírny v Kamenici nad Lipou, je situace úplně jiná. Střídá se tady jedna návštěva za druhou, mám tak dostatek času pozorovat, jak to tady chodí.

Hned při vstupu na nevelký dvůr mi padne zrak na kupu igelitových tašek a balíčků s dárky, které se sešly v několika posledních dnech. Rozpoznávám konzervy, deky, ale třeba i čisticí prostředky, kterých prý není nikdy dost. Nahlas se podivuji, kolik solidarity mezi lidmi je, a přidávám za sebe skromnou krabici s pamlsky. „Je to hlavně kvůli té množírně. Obvykle se nám takové pozornosti nedostává,“ vysvětluje mi energická Nikol Schneiderová, která jako devatenáctiletá založila spolek Pet Heroes. Ten se už pět let snaží pomáhat zvířatům a poslední dva roky provozuje místní útulek.

Dozvím se, že zde v noci z 31. ledna na 1. února přijali osmnáct psů, většinou čivav, které byly ve velmi špatné stavu. „Protože jsme útulek zaměřený na hendikepovaná zvířata, vybírali jsme si ta nejvíce nemocná,“ vzpomíná Nikol a dodává, že první noci byly hodně náročné hlavně pro Janu Bednárovou, která v prostorách útulku bydlí. Ačkoli se snažila za pomoci veterinářů udělat vše, co bylo možné, nedala se zachránit všechna. V pátek před mou nedělní reportáží zemřel Crumble, kterému selhal organismus v důsledku silného zánětu v těle a podvýživy.

Nový (ted' už) život

Nikol vypouští na dvorek smečku, ve které je „služebně

Pomocí může být třeba i dobrá rada

starší“ osazenstvo a také dvě čivavy z množírny. Pejsci vypadají šťastně, až mě to překvapuje. Vítají mě a čekají nějakou dobrotu. Všichni se nechávají krmit sušeným masem, jen černý pudl Dylan šmejdí v hromadě s dárky. Netrvá dlouho a najde načatý pytlík piškotů a pustí se do nich. Než na žádost Nikol zasáhnu, je pozdě a Dylan se nechce vzdát ani prázdného pytlíku. S respektem ho tedy raději nechávám být a věnuji svou pozornost černé fence, které chybí kus ucha. Pocítím nával lítosti, což je vzhledem k dalšímu zjištění docela paradoxní situace. Valentýnce totiž chybí obě zadní nohy, o které přišla kvůli „člověku“, který ji udeřil tupým předmětem, asi lopatou. S porušenou míchou se tak dlouho plazila za pomocí, až si nohy prodřela na kost a nešlo dělat nic jiného než je amputovat. Jen dvě nohy má také bílá fenka Bianka, ale na její příběh už nemám sílu se zeptat.

Nikol mě upozorňuje, že zvířata, která se nacházejí uvnitř, jsou na tom mnohem hůř. Nevím, zda jsem připravená, ale když

léčení. Ptám se na holého pejska v kleci, jehož ztrápený výraz hodně vypovídá o prožitém utrpení. „To tam měli i naháče?“ podivím se. „Ne, to je vořech, ale byl tak špinavý od výkalů, že jsme ho museli úplně ostříhat,“ opět mě lidskou krutostí šokuje Nikol.

Do místnosti přichází mladý manželský pár s miminkem. Z rozhovoru mi dochází, že ačkoli si teď nemohou nemocného pejska přivést domů, snaží se pomoci alespoň jinak. Jsou to právníci, kteří zdarma poskytují rady. Ostatně, lidí, kteří pomáhají tím, co umí, se kolem Handipet Rescue sdružuje docela dost. Ať už jde o práci u počítače nebo třeba o opravy v útulku, jež zajišťuje Jan Moravec, kterému tady neřeknou jinak než Honzík. I když se ode mě ochotně nechává vyfotit s trpasličí pudlicí Queen, která se mu spokojeně usadila na klíně, o své dobročinnosti se mu moc mluvit nechce. Bere jako samozřejmost, že jednou týdně přijede a spraví, co je třeba. Má to prý „jen“ dvacet kilometrů a nevádí mu, že obětuje svůj čas a peníze za benzín. Je to ta správná tečka na závěr mé návštěvy. Stvrzuje totiž, že vždycky je nějaká možnost pomáhat, jen člověk musí chtít...

Pavlaína Vočková

Foto: autorka

z domu odchází paní se dvěma vnučkami, které si přišly vybrat pejska z množírny, odhodlám se vstoupit. Pejsci obývají dvě menší místnosti, přičemž tu jednu sdílejí s „tetou“ Janou.

„Bohužel vás s ní nemohu seznámit, protože jela rozvázet čivavy do náhradní péče a vrátí se až večer,“ dozvím se. Jsem překvapená, že o tolik pejsků pečuje jedna osoba, a to prý ještě denně dojíždí za prací do Prahy. „Nejnáročnější to bývá ráno. Nejde jenom o venčení, ale také je třeba dát každému správné léky, případně ošetřit rány, které jsou v léčení.“

Pomoc ryze nezištná

Zatímco většina pejsků reaguje na můj příchod alespoň zvednutím hlavičky, kočky se nenechají rušit a spokojeně spí v pelíšcích. Tři ze zachráněných čivav jsou čerstvě po operaci zubů, které měly v hrozném stavu. Kromě toho mají kožní problémy vyžadující delší čas na úplné vy-

Po nutných opravách v domě se Honzík věnuje přítulným „nájemníkům“

Autorka se vzdává svého honoráře ve prospěch Handipet Rescue. Pokud byste chtěli přispět i vy, vaše pomoc je vítaná na účtu číslo 2500405636/2010.